

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & “Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ” ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ (του Γιάννη Ζήση)

✘ Οι φιλελεύθεροι εξακολουθούν να αντιλαμβάνονται την επιχειρηματικότητα ως αν αυτή να ασκείται σε ανθρώπινο κενό. Χαρακτηριστική φιλελεύθερη αντιμετώπιση απέναντι στην επιχείρηση που καταρρέει είναι το: «ας πρόσεχε».

Αν όμως ακολουθήσουμε όλοι αυτή τη «λογική» τότε έρχεται η ώρα να πούμε το «ας πρόσεχε» απέναντι στον ίδιο το φιλελευθερισμό.

Πώς σε τελική ανάλυση θα αποκατασταθεί η ζημιά που έχουν κάνει -ως εξωτερικές επιβαρύνσεις- σε όλους τους λαούς οι Lehman Brothers και οι θιασώτες της τοξικής οικονομίας του Ρήγκαν και της Θάτσερ;

Στο έργο του Σαίξπηρ με τίτλο «ο Έμπορος της Βενετίας»[1] περιγράφεται μια πρακτική του τύπου «ας πρόσεχε». Η επιχειρηματολογία στο Σαιξπηρικό δικαστήριο του Εμπόρου της Βενετίας -πολύ πριν από την οικονομική θεωρία- είχε εντοπίσει το φαινόμενο των εξωτερικοτήτων.[2] Στο δικαστήριο ο τοκογλύφος ζητούσε να πάρει από το θύμα του, σάρκα από το σώμα του, όπως προβλεπόταν στο δανειακό συμβόλαιο. Πιθανός θάνατος όμως θα δημιουργούσε ζήτημα δικαιοσύνης ανταπόδοσης.

Στην ίδια όμως κατάσταση βρισκόμαστε και ως λαοί. Πρέπει να πάρουμε πίσω αυτό που ζημιωθήκαμε αλλά χωρίς να επιφέρουμε «μοιραίο» αποτέλεσμα. Είμαστε πραγματικά παγκοσμιοποιημένοι και δεν μπορούμε να απομονωθούμε από τις επιχειρήσεις αυτές. Είμαστε πραγματικά ένας κόσμος. Δεν είμαστε εγκιβωτισμένοι στο ναρκισσισμό μας.

Δεν υπάρχουν επιχειρήσεις ή κοινωνίες εν κενό. Αυτό το δόγμα «τέλειωσε» στην πράξη και η λατρεία του πρέπει να κλείσει τον

κύκλο της. Όσον αφορά στην επόμενη «λατρεία» πρέπει να φροντίσουμε να μην παραδοθούμε -ως κοινωνίες- σε αυτήν με την ίδια ανοησία.

Είναι καιρός να σταματήσουμε να δίνουμε σημασία στις ανιστόρητες και ανορθολογικές «αναλύσεις» γύρω από το αν φταίει το κράτος, η αγορά κ.λπ. Όλα αυτά είναι αλληλένδετα και δεν μπορούν να χωριστούν, όπως ακριβώς δεν μπορεί να χωριστεί η λειτουργία του αίματος από το νευρικό σύστημα χωρίς να επέλθει θάνατος.

Στη διαδικασία ανάπτυξης αυτής της διάκρισης, θεμέλια είναι η αίσθηση της αναλογίας, η διάκριση και η απόσπαση. Αυτές πρέπει να είναι προσανατολισμένες στην αντίληψη του Είναι ως επέκεινα της μορφής.

Αναφορές:

[1] Γουίλιαμ Σαίξπηρ, «ο Έμπορος της Βενετίας», Βικιπαίδεια

[2] Γιάννης Ζήσης, Εισαγωγή σε μια γενική, συνθετική και ολική ολιστική διαθεματική και μεταοικονομική θεωρία των εξωτερικότητων και εξωτερικών επιδράσεων- Α' Μέρος – φιλοσοφική και επιστημολογική προσέγγιση.

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Ημερομηνία ανάρτησης: 8 Αυγούστου 2012

Φωτό: wikipedia